

zák. č. 122/33 Sb. z. a n.), že náhradníci zastupují podle svého pořadí... členy zastupitelstva té volební skupiny, za niž byli kandidováni atd. Zřejmě tu kandidováním nemůže mít zákon na mysli nic jiného než kandidování v kandidátní listině nebo určení náhradníků podle § 58. Jiným takovým místem je ustanovení § 8, odst. 2, č. 9, kde se stanoví, že od povinnosti přijmouti volbu do obecní rady neb obecní komise jsou osvobozeni, kdož zvoleni byli do obecní rady neb obecní komise toliko volební skupinou, kterou nebyli kandidováni do obecního zastupitelstva. Zde tedy zákon zcela zřetelně naznačil, co jest rozuměti kandidováním, jímž pak mu jest kandidování do obecního zastupitelstva, tedy formální kandidatura na kandidátní listině nebo případně doplňkové určení náhradníků podle § 58. Vysvětliv takto pojem kandidovati na tomto místě, mohl pak zákonodárce v dalším obsahu zákona užívati výrazu kandidovat již bez bližšího určení.

Ze všech těchto úvah jde, že z důvodu vyloučení nebo vystoupení ze strany, na jejíž jméno zněla volební skupina, která zvoleného kandidovala, může nastati podle § 10, odst. 5, č. 4 řádu volení zánik členství v obecní komisi jen u onoho člena, který do komise byl zvolen z počtu kandidátů, seznámených na kandidátní listině oné volební skupiny pro volbu obecního zastupitelstva nebo z počtu náhradníků, určených podle § 58 volebního řádu.

Nález ze dne 9. června 1938 č. 3049/35-5.

O pravosti pohledávky pojistného přihlášené nemocenskou pojišťovnou a v řízení konkursním popřené (§ 112 zák. č. 64/31 Sb.) jsou příslušny rozhodovati politické úřady.

V ustanovení § 112 zákona č. 64/1931 stanoví zákon příslušnost k rozhodování sporů o pravost pohledávek a dělí ji mezi správní úřady a soudy. Zákon tu určuje soudy za příslušné, náleželi-li věc na pořad práva. V ostatních případech stanoví příslušnost správních úřadů. Jsou tedy správní úřady povolány rozhodovati všude tam, kde jde o věc veřejnoprávní, o níž jsou povolány rozhodovati správním aktem, kde tedy výrok jejich má povahu úředního decernátu. Jde-li pak o otázku, který správní úřad jest příslušný rozhodovati o pravosti popřené pohledávky, jest ze zákona dovoditi toto: Zákon nemluví o správních úřadech vůbec, nýbrž stanoví, že rozhodují příslušné správní úřady. Má tedy na mysli určitou jejich příslušnost. Kterou příslušnost míní, plyne z povahy věci a z vlastní dikce zákona. Mluví-li zákon o příslušných úřadech správních v té souvislosti, když předem rozdělil příslušnost soudů a úřadů správních podle toho, náleželi-li věc na pořad práva či nikoliv, jest souditi, že má na mysli správní úřady, které jsou příslušny rozhodovati o věci, která jest předmětem popřené pohledávky. Totéž plyne i z povahy věci, neboť jest účelné, aby úřad, jemuž přísluší jurisdikce o věci, byl také příslušný k zjištění pravosti pohledávky. Je-li tedy předmětem pohledávky pojistné, požadované podle zá-

kona o pojištění zaměstnanců pro případ nemoci, invalidity a stáří (zák. č. 221/24 Sb. a jeho novely), náleží spory z titulu tohoto pojištění, v nichž jde o věc veřejnoprávní (srovnej Boh. A 10117/32), podle §§ 192 a 239 cit. zákona pojišťovacího rozhodovati politickým úřadům.

Nález ze dne 9. června 1938 č. 4819/35.

Zříditi užívací právo pro účely vojenského cvičiště vyvlastněním podle § 55 zákona č. 93/1879 ř. z. ve znění zákona č. 100/1895 ř. z. je příslušný v první stolici zemský úřad.

Zákon č. 93/1879 ř. z. ve znění zákona č. 100/1895 ř. z. obsahuje ve svém čtvrtém oddílu ustanovení o poskytnutí cvičišť, míst pro střelbu atd. vojenské správě. V § 55, odst. 1 se praví, že potřebná cvičiště atd. náležejí mezi vedlejší ubytovací potřeby ve smyslu § 7, odst. 2 zákona. Získání vlastnického práva resp. práva užívacího ve prospěch vojenské správy k objektům, o které v tomto paragrafu jde, má se státi dobrovolnou dohodou a — nedojde-li k ní — v cestě vyvlastnění (§ 365 obč. zák.). Nejen z použitého výrazu »vyvlastnění«, nýbrž i z citace § 365 obč. zák., nutno usuzovati nepochybně na to, že zákon měl tu na mysli institut expropriace, jak byl tehdy právnímu řádu již běžný, kdyžtě klasický zákon o vyvlastnění k účelům železničním č. 30/1878 ř. z. byl v době vydání zákona č. 93/1879 ř. z. již součástí platného právního řádu.

Již toto zjištění musí vésti k opatrnosti při výkladu ustanovení zákona ubytovacího o úřední příslušnosti. V § 55 zákona ubytovacího se nepraví nic o tom, který úřad je příslušný k vydání vyvlastňovacího nálezu ve smyslu odst. 4 citovaného paragrafu. Oddíl I. zák., nadepsaný »obecná ustanovení«, má ve svém § 20, odst. 1 předpis, že záležitosti ubytovací náležejí do přenesené působnosti obce. V odst. 3 téhož paragrafu se pak praví, že řízení ubytovacích záležitostí a jejich provádění za účasti obcí, dále rozhodování o nepřístojnostech a stížnostech přísluší politickým úřadům, v poslední stolici ministru zemské obrany. Přihlédne-li se k ostatním ustanovením oddílu I. zákona, pak je patrné, že ustanovení § 20 zákona je s nimi zcela ve shodě. O ubytování vojska má se totiž starati obec, jak vyplývá zejména z ustanovení § 13 zákona. Vojenští orgánové mohou své požadavky na opatření ubikací předkládati jedině obci, která pak je plní tím, že určuje jednotlivce, kteří jim mají dostáti. Ježto pak jde o působnost obce přenesenou, je zcela pochopitelné ustanovení § 20 zákona, že řízení záležitostí ubytovacích náleží politickým úřadům, právě tak jako bylo nutné ustanovení o provádění těchto záležitostí politickými úřady, kdyžtě obce exekuční moci nemají, i ustanovení o tom, že politické úřady rozhodují o nepřístojnostech a stížnostech, neboť tu jde o normální postup instanční při činnosti obce v přenesené její působnosti. Z ustanovení § 20 v souvislosti s ostatními předpisy oddílu I. zákona vyplývá tedy, že primárním orgánem,